

Fjala nga Zoti për të vuajturitë, të sëmurët...

Fëmijët e mi të dashur!

Ju, të cilët vuani tani, sa jeni afër Zemrës time.

Dua, që ta dini, që vuajtja njerëzore Mua Më mallëngjen dhe më bën të verbër për të gjitha fajet tuaj, gabimet dhe pakujdesitë, dhe kur njeriu Mua Më therret në dhimbje, frikë dhe lodhje – Unë, Zoti juaj, Babai dhe Shpëtimtari, Zoti i madhështisë të madhe dhe i fuqisë, vrapoj menjëherë tek fëmija ime, për të qënë afër tij, për ta ndihmuar dhe për ta qetësuar. Asnjë nënë nuk ju do më ngrohtë, nuk kujdeset më shumë dhe nuk rri zgjuar për ju më kujdesshme sesa Unë, Jezusi, shoku juaj, sepse vetëm Unë e kam dhënë jetën time dhe e kam paguar shpëtimin tuaj me dhimbjen time. E njoh dhimbjen e trupit të njeriut, frikën e tij dhe tmerrin e parashikimeve. Natën në Kopshtin e Gjetsemanit e kam përjetuar jo vetëm vuajtjen time të ardhshme, por kam mësuar për jo falënderimin tuaj, për jo ndjeshmërinë të ardhshme tuaj, për urrejtjen ndaj Meje, për mospranimin e Flijimit tim – nga çdonjëri, i cili do të bëjë këtë mbi mijëra vjet – megjithatë nuk u ktheva prapa, sepse dashuria ime ndaj juve ishte me e fortë mbi të gjitha fajet e tua të pranishme dhe të ardhshme, ishte dhe është e pafund.

Kam dëshirë, që të përfitoni nga koha e mëshirës, që po ju jap. Kjo është dhurata e vëllazërisë. Nëse do të lidhni me Mua, Jezu Kristin, Shpëtimtarin tuaj, vëllazërinë në vuajtje dhe do ta lidhni atë me Flijimin e Kryqit, megjithëse të ishte e vogël dhe nuk kishte shumë rëndësi në krahasim me vdekjen e tmerrshme të kryqëzuarit, më parë të torturuar shpirtisht dhe fizikisht të Zotit-Njëriut, prapëseprapë vëllazëria do të zgjatë në përjetësi dhe ajo do t'ju mbulojë nga drejtësia e Zotit në shkëlqimin e pafund të shenjtërisë së Trinisë së Shenjtë.

Asnjëherë meqë nuk mund të ndohë, që Unë, Zoti i mëshirës, Dashuria, e cila fal, ta largoj atë, i cili Mua më ka thirrë në vuajtje dhe frikë. Prandaj përfitoni nga koha, që është dhënë për juve, për të pasur mundësi të rrini me Mua pa frikë për gjendjen e shpirtit tuaj, pa turp dhe frikë – përpara varfërisë tuaj dhe mekatit – para Meje, mjekut të shpirtave tuaj.

Nëna nuk kujtohet për fajet e fëmijës së sëmurë, edhe nëse të ishte i çoronditur, i remë dhe ta keqtrajton atë. Fëmija vuan – dhe kjo mjafton,

që nëna të harrojë për gjithçka përveç kesaj, se është e nevojshme për fëmijën e vetë. Njëjtë si Unë.

Sa më keq jeni, aq më shumë unë jam i nevojshëm për juve, aq më shumë vij tek ju dhe nëse vetëm vullneti juaj do të thotë „eja”, menjëherë do të qëndroj afër jush dhe do të mbetem. Asgjë nuk mund të Më largojë prej jush: as mekati juaj, as zemërimi, as paralajmërimet të mëhershme, urrejtja ose indeferenca. Unë nuk dua as të di dhe as të kujtoj. E di vetëm, që ky fëmijë ime është në rrezik, se është i vetmuar, i frikësuar, i paaftë, se zemra e tij po qan. Atëherë kam për atë butësi, përzemërsi, mirësi, zemërbutësi dhe durim të pafund. Prandaj mos kini frikë ndaj Meje, mos Më shmangeni. Unë mund t’ju lëhtësoj, mund t’ju jap qetësi dhe ta ngop urinë tuaj me dashurinë time. Unë mund çdo gjë. Unë jam mjeku me të mirë. Kam dëshirë t’ju shpërbëj me fuqinë time, forcën, trimin, me miqësinë ta mbush vetminë tuaj, t’ju jap shpresë dhe siguri për dashurinë time. Kur Unë jam afër jush, i heq të gjitha frikat. Jam aq shumë i nevojshëm për juve, fëmijë të mi të gjorë, të paaftë, të vuajtur dhe të trishtuar.

Përfitoni nga koha e vuajtjes – nga koha e dashamirësisë dhe mëshirës – sepse ajo është plot me dhuratat për juve, me mëshirën time.

Fëmijë! Për juve e kam caktuar Sakramentin e Vajimit – akti im i faljes, me të cilin i heq të gjitha fajet e tua, para së gjithash ndaj vëllezërve tuaj. Në atë Unë i marr borxhet e tu ndaj drejtësisë të Zotit dhe Unë i paguaj me Gjakun tim të derdhur për juve, që të beheni të lirë. Dhe atëherë, të pastër më në fund dhe të gëzuar, mund të hyni drejtë në shtepinë time, e cila është plot me lumturi. Sepse Unë aq dëshiroj ta zbut dhimbjen tuaj, ta mbush me dashuri, t’ua kursej purgatorin juve – momentin e turpit, dhimbjen e shpirtit, pikëllimin dhe pendesën. Secilin prej jush, i cili vuan, do të kisha dëshirë të marr në krahe dhe sa më butë. Do ta dërgoja të fjeturin në Zemrën time nëpërmjet pragut e vdekjes në Mbretërinë time. Afër Meje ajo nuk ka pushtet ndaj juve, nuk ekzistojnë frika dhe tmerri. Kaloni nga jeta në Jetë me Mua në gëzimin e haresë së përjetëshme. Nuk e kam zhgënjyer askënd asnjëherë, që Mua më ka besuar. Por Unë jam edhe shëruesi, dhe Sakramenti i Vajimit mund të jetë për juve rruga për shëndetin e trupit, dhe shërimi për shpirtat tuaj. Unë vetë zgjedh atë për juve, çfarë është më të mirë, po kush tjetër di dhe kupton secilin prej jush kështu si Unë...? Për këtë nuk duhet të keni frikë ndaj Meje. Unë jam Jeta

juaj, Shpirti i shpirtrave tuaj. Unë jam aq i nevojshëm për juve, sikur trupit i nevojitet drita dhe uji, ajri dhe gjaku.

Dhe ju, fëmijë të mi të dashur, Unë sidomos kam nevojë për juve. Koha e vuajtjes, koha e paaftësisë, të frikës dhe të trishtimit – është koha e mëshirës sime. A e dini, se atëherë për gjithçka mund të Më lutni? Veçanerisht kur lutni duke lidhur gjendjen tuaj me vuajtjen time shpëtimtare, sepse atëherë bashkë e lusim Zotin. Nëse do të luteshni në bashkësi me Mua për lumturi, qetësi dhe pajtim për botën, do të kishit mundësi për të lutur për mbarë njerëzimin... Unë për lutjen e paiterës të njeriut të dobët dhe të vuajtur po hap Zemrën; për lutjen të tillë nuk mund të mbështetem.

Njerëzit Mua më luten duke jetuar ende në ndyrësi dhe mekat dhe sa rrallë Më luten për të mira të vërteta. Shikoni në tokë. E tera është në rrezik. Ende njerëzit e humben jetën të vrarë nga vëllezërit e tyre, po rritet uria për shkak të mosinteresimit të të ngopurit, po shtohen shumë krime, prishje, çoroditje, shthurje të ndryshme të psikikës njerëzore, po shfaqen sëmundje të reja, çnatyrim të ri, arsye të reja për luftëra dhe për të shkaktuar vuajtje vetë. Dhe sa familje të thyera ka në vendin tuaj? Sa jetime dhe fëmijë të trishtuar? Dhe sa prej atyre nuk kanë pasur mundësi për të jetuar nga faji i prindërve dhe të familjes? Si po rritet alkoolizmi, po rritet narkomania, urrejtja ndaj njerëzimit, zilia, lakmia, egoizmi, dembelia, intrigat...?

Unë ju lë jashtë, fëmijë, për një kohë nga ajo atmosferë helmuese të lakmisë dhe nga gara për posedimin, nga lufta për gjërat të pavlerë dhe për çeshtjet të kota, që të keni mundësi ta shikoni asgjësinë e atyreve ndaj çeshtjes së vetme të madhe – luftën time për shpëtimin tuaj. Ju lutem, Mua më ndihmoni në këtë!

Po luftoj për lumturinë e pafund për secilin prej jush. Dhe askënd nuk e dua më pak sesa të tjerët. Secilin prej jush e dua për vetën e atij, të ndryshëm nga të tjerë, të dashuruar aq, se i kam dhënë të gjitha mundësitë, për ta zgjedhur atë, që është më të mirë, atë që do ta bëjë atë të lumtur jo për pak, por për përjetësi. Dua, që secili prej jush të kuptojë, se ai vetë është për Mua më i rëndësishmi. Edhe pse të ishte të konsideruar si i panevojshëm, vetjak, i braktisur, i vjetër dhe i paaftë, i përçmuar ose i përbuzur nga të tjerët – nga Unë është i dashuruar, dhe i dashuruar veçanerisht shumë, me kujdes, aq më tepër, sa më pak e ka marrë

dashurinë e njeriut. Sepse secili prej jush e ka marrë ekzistencën e dashurisë sime, e cila dëshiron të shpërblejë dhe të lumturojë. Dhe u kam dhenë plot liri, për ta zgjedhur me dëshirë jetën të tillë, të cilën vetë doni – me Mua ose në përjetësi përtej Dashurisë. Bota ju gënjen dhe rren, ambienti sa rralle është i përzemërt, ndihmëtar dhe i mirë. Të gjithë përpëliteni dhe vuani, me përvojë të dhembshme, të refuzuar, të gënjyer. Gabimet dhe fajet e tu janë zakonisht faji i përbashkët. Dhe për këtë ju ndihmoj kështu, ju mbroj në këtë mënyrë, ju mbroj dhe dëshiroj të jetoj në miqësinë e afërt me secilin prej jush; dhe nuk dënoj, por shpjegoj. Të gjithë jeni aq shumë të dobët, të ndryshueshëm, të prirur për rënie dhe për këtë tamam keni gjithmonë fuqi time të madhe, për çdo thirrje më të heshtur.

Por kur jeni të sëmurë, vuani, ndjeni dhimbje dhe jeni të paaftë, atëherë Unë vetëm, madje pa pritur një thirrje, ju përqafoj me kujdesin tim. Unë gjithçka fal dhe shikoj vetëm gjendjen tuaj të keqe. Dhe atëherë ju'a jap kohën e hirit dhe mëshirës. Tani po ju lutem, atyre, të cilët do ta kuptojnë kujdesin tim për njerëzim. Mos e shpërdorni, mos e largoni dhuratën time. Ndërhyni për vetë ndërsjelltas, Ma ktheni Mua vuajtjet e tu – për kë doni. Ka shumë nevojë. Toka e tërë qan. E tregoni mëshirën për ata, që ngatërrojnë rrugën, për vëllëzerit e tu, që nuk janë të lumtur dhe lutni për ata, japni vuajtjet e tua të përditshme për familjet e tua, mjekët dhe personel, për Kishën, për Atdheun, për ata, që kanë humbur jetën, për të vetmuar dhe ata, që japin frymën e fundit... - sipas nevojës së zemrës.

Lutni, sepse askush nuk ka qenë aq i dëgjuar, sesa njëri i vuajtur. Kush ka aq shumë dasahmirësi si ju? Dhe kush mund të Më ndihmojë, nesë jo ju? Lutni, fëmijë të mi të shtrenjë, për botën, të afërmit e tu, dhe atëherë Unë do t'i përqafoj ata, që luten dhe për kë luten, me një dashuri të djegur. Atëherë askush prej juve nuk do ta humb jetën, por do të jetë i bekuar nga ata, të cilët falë atij e kanë fituar Qiellin.

Më ndihmoni, fëmijë, për ta shpëtuar botën!

*Anna: Dëshmitarët e mëshirës së Zotit (orig. Świadkowie Bożego miłosierdzia). Shtëpia botuese WAM, Kraków, 1995-2011 (Nihil obstat), pjësa 2, faqet 247-251, www.wydawnictwowam.pl
Përkthim: Aleksandra Pawlaczyk, www.e-anna.eu*